

Regio Bollenstreek - Rijnland

3 Bronnen Pelgrimsroute

28 oktober 2023

Heiloo

Op zaterdag 28 oktober 2023 was de regio Bollenstreek-Rijnland te gast bij Sedat Çakır en Iris Bezuijen van de Stichting Sufi Trail, zij organiseren elke zaterdag in samenwerking met een aantal vrijwilligers de – 3 Bronnen Pelgrimsroute - vanuit de startplaats Heiloo.

Ondanks de voorspelling van de slechte weersvooruitzichten voor deze dag, door o.a. het KNMI, hadden zich rond 10.00 uur toch 8 leden van de Regio zich gemeld bij het NS-station in Heiloo. We werden allen hartelijk ontvangen door de gastheer en gastvrouw Sedat en Irus. De wandelgroep bestond in totaal uit 13 Pelgrimswandelaars.

De - 3 Bronnen Pelgrimsroute - is een circulaire route die start in Heiloo en eindigt bij de derde Bron in het centrum van Heiloo. Het was bij vertrek zwaarbewolkt met miezerig regentje maar verder prima wandel weer.

Kort na de start van de wandeling hielden we een korte stop bij de Willibrordus-kerk in afwachting van de komst van nog één van regioleden die in aantocht was. Wij werden in het voorportaal van de kerk verwelkomt door Marieke en vertelde na de introductie van onze groep wij allen als hoge uitzondering in de naastgelegen ruimte een kijkje mochten nemen.

Aan één van de wanden hangt een prachtig schilderij. Door haar werd de betekenis van het Pelgrims schilderij uitgebreid uitgelegd.

In de ruimte ligt ook een heel bijzonder kaartje van de omgeving van Heiloo. Ook dat werd uitgebreid toegelicht. Het is het originele landschapskaartje dat in 1704 speciaal is gemaakt voor de Pelgrims die te voet naar de Capel in Oesdom kwamen. De Capel ligt in het rondje op de kaart.

Tijdens de interessante uitleg van Marieke was de verlate Pelgrim gearriveerd en konden we vertrekken richting de Capel in Oesdom.

In Oesdom was de koffiepauze gepland en daar hadden we wel trek in na de lange treinreis vanuit de Bollenstreek. Na een wandeling van een klein half uur arriveerden we in Oesdom voor het gebouw waar de koffie geserveerd werd. Echter de winkel

annex koffieruimte was nog niet open, door de ramen glurend was het pikkedonker binnen, op een klein pitje na in de keuken. Na enig gewag aan de deur werd hij gelukkig toch geopend en mochten we naar binnen. Hier lekker genoten van een kopje koffie/thee met stukje taart of koek.

Helaas was de penningmeester van de Regio niet van de partij.

Na de gezellig koffiebreek ging de wandeling verder en arriveerden we bij de Genadekapel. In de kapel was een kerkmis gaande, het bezichtigen van de kapel met mooie wandschildering was helaas niet mogelijk.

Tegenover de ingang van de Genadekapel ligt de eerste Bron, genaamd de Runxput. Het water in de bron zou geneeskrachtig zijn, echter uit nader onderzoek heeft men dat niet kunnen vaststellen. Het water uit de bron is wel drinkbaar en heeft een eigen smaak.

Er is een mogelijkheid het water te proeven, Iris tapte een bekerwater aan een lange ketting uit diepe waterbron en voor wie dat wilde zijn waterflesje vullen. Er was enig argwaan of het bronwater wel drinkbaar is het bleef bij het spoelen van de handen.

Onder een miezerig regentje ging de wandelroute over de weg verder richting de Sint-Albert Abdij ofwel de Abdij van Egmond.

Foto Iris van Bezuijen

De Abdij van Egmond was het eerste religieuze centrum in Holland. Pas later omgedoopt tot De Sint-Adelbert Abdij. Het is nu een [benedictijnenabdij](#) in Egmond-Binnen. Overblijfselen van de heilige [Adelbert van Egmond](#), waar de Abdij naar is vernoemd, rustten onder het altaar in de Abdijkerk.

De Sint-Albert Abdij in Egmond is een gemeenschap van Benedictijnse monniken die nog steeds actief zijn. De abdij is een plaats van gebed en ontmoeting, van rust en stilte, waar men zich thuis voelt en op adem kan komen.

In de berm langs de toegangsweg naar de Abdij staat een kunstwerk van vijf roestvaststalenpanelen op een sokkel. In elk van de panelen is een beeltenis uitgesneden, als je goed kijkt herken je wat het voorstelt.

Na uitgebreide bezichtiging van de kapel van de Abdij liepen we verder richting de Adelbertus-akker. Op de akker ligt de tweede bron en een open kapel.

Sedat en Iris hadden hier de lunch gepland. In de open kapel kan je op een stoel plaatsnemen echter niet voldoende voor de gehele groep.

Voor het nuttigen van de eigen meegebrachte lunch werden verrast op koffie, thee of een soepje met warmwater uit een meegebrachte thermoskan van Sedat.

Er was ook een jubilaris in ons midden, hij liep deze dag voor de 20^e keer de 3 bronnen Pelgrimsroute. Als erkenning werd hij door Iris in het zonnetje gezet en werd er op gebak getrakteerd.

Plotseling verscheen er een nieuw persoon in ons midden, het was Cor Butter met volle thermoskan theewater. Hij woont achter de kapel en is vrijwilliger op de Adelbertus-akker. Hij vertelde een mooi historisch verhaal over het ontstaan van de

akker en de kapel waarop wij ons bevonden.

De akker is vernoemd naar een Engelse monnik, genaamd Adelbert, geboren in de tweede helft van de zevende eeuw. Op jonge leeftijd is hij vanuit Ierland meegekomen met het gevolg van Willibrord. Zij kwamen met een schip aan op het kustgebied genaamd Frisia van Holland en Friesland met als doel de heidense Friezen te bekeren. Hij vestigde zich in de duinen van het gehucht, dat Egmond heette. Adelbert ontpopte zich als een beminnelijk mens en bracht de streekbewoners op andere gedachten door zijn vrome voorbeeld. Hij was de redder in nood voor de

bewoners in Frisia. Groot was hun verdriet toen hij kwam te overlijden. Hij is toen op deze akker begraven dat nu bekend staat als de Albertusakker. Om hem te vereren bouwde de Friezen een klein houten kapelletje, dat over zijn graf werd geplaatst.

In de loop der eeuwen is dat kapelletje diverse keren door de Noormannen verwoest, maar door de bewoners steeds weer werd opgebouwd.

Op de plaats waar Adelbert in de grond is begraven, welde spontaan een bron op uit de grond, die later naar hem is vernoemd, de Adelbertusput. Het was een heilige bron, wel te verstaan, velen volgelingen van Albertus, die naar de bron pelgrimeerden vonden hier genezing. Vooral slechtzienden en zieken van geest hadden er baat bij. Ter nagedachtenis om Adelbert te blijven herinneren en te eren is de kapel met altaar gebouwd.

Na het interessante historische verhaal vertelde Cor nog een mooi verhaal. Hij is namelijk ook al vele jaren behept met het Camino virus. Hij wandelt alleen Camino's die langer zijn dan 800 km door Europa, heeft vele duizenden kilometers door Europa gewandeld. Hier kunnen wij een voorbeeld aan nemen. In december a.s. staat de volgende Camino gepland. Dan vertrekt hij naar Saudi-Arabië in het Midden-Oosten voor een wandeling van Koeweit naar Mekka.

Vanaf de Adelbert-akker lopen we verder over een gedeelte van het Monnikepad dat vanaf hier start. Lopend over het pad beleef en voel je de oude geschiedenis.

De cultuurhistorie, landschap en natuur worden op dit pad met elkaar verbonden. Je loopt over jaagpaden, oude- vaarten en dijken die door de Monniken eeuwen geleden zijn aangelegd. Het landschap wordt hiermee tegen het alsmaar opdringende water beschermd.

Uiteindelijk arriveerden we in Heiloo voor het Witte kerkje, de cirkel is rond en houden stil voor de Willibrordput, de derde en laatste bron van de Pelgrimsroute. De betekenis van Heiloo verwijst naar de aanwezigheid van een heilig woud, dat hier ooit was. Dit kan de reden zijn geweest hier een kerkje te bouwen. Volgens de geschiedenis wordt het kerkje verbonden met de komst van Willibrord. En, hij zou deze put hebben laten graven toen er gebrek was aan drinkwater.

Ter afsluiting van de 3 bronnen Pelgrimsroute leest Hans, pelgrim in wording, spontaan onderstaand gedicht voor van Rumi ***‘De Herberg’***

*Mens-zijn is een herberg
Elke ochtend verschijnt er een nieuwe gast
Een vreugde, een depressie, een gemenerik, een
flits van inzicht komt
Als een onverwachte bezoeker
Verwelkom ze allemaal en onthaal ze gastvrij!
Zelfs als het een hoop zorgen zijn
Die op gewelddadige wijze al het meubilair in je
huis slopen
Behandel dan nog steeds elke gast met respect.
Hij ruimt misschien wel bij je op
Voor een nieuwe verrukking
De sombere gedachte, de schaamte, het venijn
Ontmoet ze met een glimlach bij de deur
En vraag of ze binnen willen komen
Wees dankbaar voor wie er komt
Want ieder van hen is gestuurd
Als een gids uit het onbekende.*

Rumi (1207 – 1273), filosoof en dichter.

Na het voorlezen van het mooie gedicht liepen we in gedachten verder naar het station van Heiloo waar we afscheid namen van Sedat en Iris.

De totale afstand die we deze dag hebben gelopen was +/- 17 km.

Ter afsluiting was er jammer genoeg geen behoefte aan een Café Sint Jacques.

Tekst en foto's Bouwe van Rijn